

vyhověti a obžalovaného obžaloby částečně sprostiti. (§ 259 č. 3 tr. ř.). Jinak jest zmateční stížnost neodůvodněna. Popíráť toliko, že by použití výrazu »rakušáci četníci« vůči četníkům, sloužícím již z doby před převratem, bylo pohanou, označujíc toliko četníky jakožto řízné úředníky. Než vývodům těm nelze přisvědčiti. Nehledíc k tomu, že již celý výstup, za něhož obžalovaný výrazu zmíněného použil, nasvědčuje tomu, že obžalovaný neměl v úmyslu, četníka pro jeho říznost ve službě pochváliti, poukazuje již forma »četníci r a k u š á č t í« — nikoli rakouští — již užívá se v obecném hovoru jen tehdy, když se chce poukázati na vady a zastalosti dřívější správy za Rakouska, že výraz, jehož obžalovaný použil vůči četníkovi, nelze pojímati jinak, než ve smyslu hanlivém, totiž ve smyslu vykonávání služby způsobem zpátečnickým, nevyhovujícím nynějšímu pojímání poměru občana ku státu a státním orgánům. To vyplývá bezpečně též z bezprostředně předcházejícího poukazu na skutečnost, že jsme dnes v republice, čímž hanlivý smysl přívlastku, uděleného četníkovi, zdůrazňuje se jen ještě zřejměji.

Čís. 247.

Soukromému obžalobci, jenž, řádně byv obeslán, k hlavnímu přelíčení se nedostavil, nelze povolití obnovu trestního řízení.

(Rozh. ze dne 4. září 1920, Kr I 610/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ku zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Usnesením okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 16. dubna 1920 byl porušen zákon v ustanoveních § 46 odst. 3 tr. ř. a § 352 odst. 3 tr. ř.

Důvody:

U okresního soudu pro přestupky v Praze byla podána Josefem H., Františkem S., Vladimírem P. a Karlem Sk. soukromá obžaloba na Pavla D. pro přestupek urážky na cti. Při konečném hlavním líčení dne 24. března 1920 odsouzen byl obžalovaný pro urážlivý, jemu za vinu kladený výrok, pokud jím dotčeni byli Josef H. a František S. Naproti tomu sprostěn byl obžalovaný z obžaloby pro urážlivý výrok, pokud směřoval proti Karlu Sk. dle § 259 odst. 3 tr. ř. a, pokud směřoval proti Vladimíru P., dle § 259 odst. 2 tr. ř., ježto se tento k hlavnímu přelíčení nedostavil. Vladimír P. podal pak 27. března 1920 žádost za restituci, načež, když osvědčil, že byl v době líčení nemocen a upoután na lůžko, byla mu proti návrhu obžalovaného povolena usnesením okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 16. dubna 1920 obnova dle § 352 tr. ř. Proti usnesení tomu podal obžalovaný svým obhájcem stížnost, jež však byla usnesením téhož soudu ze dne 26. dubna 1920 jako nepřipustná odmítnuta. K další jeho stížnosti bylo usnesení to odvolacím soudem rozhodnutím ze dne 5. května 1920 jako zmatečné zrušeno, ve věci však byla původní stížnost jako nepřipustná odmítnuta. Svrchu uvedené usnesení okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 16. dubna 1920 odporuje

zákonu, neboť tím, že soukromý obžalobce Vladimír P., ač byl řádně obe-
slán, k hlavnímu přelíčení se nedostavil, vstoupila v platnost právní do-
mněnka § 46 odst. 3 tr. ř. a musil býti vynesena ohledně tohoto soukromého
obžalobce rozsudek obžalovaného osvobozující dle § 259 odst. 2 tr. ř.
Vešla-li jednou v platnost zmíněná právní domněnka, jest vyloučeno, by
později jakýmikoliv okolnostmi byla prokazována nemožnost dostaviti se
k hlavnímu přelíčení, ježto zákon toho nepřipouští. Naopak stanoví v § 352
odst. 3 tr. ř., že soukromému obžalobci, jenž obžalobu vzal zpět, nikdy ne-
může býti povolena obnova trestního řízení. Tímto rozhodnutím porušil
tedy soud jednak ustanovení § 46 odst. 3 tr. ř., jednak ustanovení § 352
odst. 3 tr. ř. Bylo proto zmateční stížnosti k zachování zákona podle §§ 33
a 292 tr. ř. vyhověno. Zmateční stížnost k zachování zákona uváděla též
ještě porušení § 56 tr. ř., než nebylo třeba tímto porušením zvlášť se za-
bývati, neboť jest obsaženo v porušení § 352 odst. 3 tr. ř.

Čís. 248.

**Zneuctěním ve smyslu § 506 tr. zák. jest porušení panenské cti zahá-
jením mimomanželských styků pohlavních.**

**Svědce nespadá pod sankci § 506 tr. zák., nesplnil-li přípověď manžel-
ství proto, že se později dozvěděl, že svedená žena vedla nepořádný život.**

(Rozh. ze dne 4. září 1920, Kr I. 650/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal ku zmateční stížnosti
generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského
jako odvolacího soudu v Českých Budějovicích ze dne 12. června 1920
byl porušen zákon, rozsudek ten se zrušuje a obnovuje se rozsudek okres-
ního soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. února 1920, jímž byl obvi-
něný Rudolf H. sprostěn podle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro přestupek
podle § 506 tr. z. a soukromá účastnice Eleonora K. odkázána dle § 366
tr. ř. se soukromoprávními nároky na pořad práva soukromého.

Důvody:

Rozsudkem okresního soudu v Českých Budějovicích ze dne 9. února
1920 sprostěn byl Rudolf H. vedle § 259 č. 3 tr. ř. z obžaloby pro pře-
stupek dle § 506 tr. z., jehož prý se dopustil tím, že v březnu 1919 v Čes.
Budějovicích svedl nesplněnou přípověď manželství a zneuctil Eleonoru
K. Okresní soud vzal sice svedení Eleonory K. za prokázané, neshledal
však, že nesplnění slibu manželského nestalo se bez důvodů, nýbrž proto,
že obžalovaný se dozvěděl, že K-ová byla pro zločin dle §§ 5 a 85 tr. z.
trestána a že porodila mimo manželství dítě, jež nebylo jím splozeno.
K odvolání veřejného obžalobce byl obžalovaný rozsudkem krajského
jako odvolacího soudu v Čes. Budějovicích ze dne 12. června 1920 pře-
stupkem uvedeným uznán vinným a odsouzen k příslušnému trestu. Od-
volací soud stejně jako okresní soud nalézací dospěl k přesvědčení, že ob-
žalovaný Eleonoru K. svedl, ale neuznal důvody nesplnění slibu manžel-